

ВОЖДЪТ

Откак московците бяха минали за пръв път през Хотел, децата на старияния град, чиито укрепени стени и кули правеха впечатление на всеки минаващ оттам чужденец, не можеха нито за миг да мирясат. Дървените саби и пушки се чупяха по няколко пъти на ден в боевете, които преставаха чак когато възрастните се намесваха и разтърваваха детските дружини.

Колко пъти вече единичният син на чорбаджи Стойко Раковалията се беше връщал в къщи с пукната глава, колко пъти го бяха носили на ръце, с разкъравено лице и навехнат крак?

Но имаха ли дързост бащата и майката да се сърдят на своя Съби? Та не беше ли братът на Стойковица прочутият капитан Мамарчов, герой на толкова славни битки в редиците на руската войска? Не бяха ли чичовците му Дачу и Минко прославени борци за свобода и вяра?

Какво се бе случило този ден, та малкият Съби стоеше мирно в къщи, облечен в най-новите си дрехи, заслушан в звънливия ек на камбаните? Защо майка му, и тя нагледна и засмяна, току тичаше из ширната къща и даваше последните си наредби? Кокошки и пулки се колежа, баници се месеха, по улиците се постилаха черги и хасъри, по чардаците се мяхаха скъпи килими, също както при идването на московците. Целият град беше излязъл вече извън стените, готов всеки миг да посрещне българското царство. Защото това разбираше всеки под свобода.

След като генерал Дибич бе преминал Дунава с руските войски и слязъл на юг, през Сливен към Одрин, сега вече трябваше да се обяви България за свободна държава.

Георги Бузклията, известен с името капитан Мамарчов, беше брат на чорбаджи Руса Стойковица, затова сега осемгодишният ѝ